

FAIQ QİSMƏTOĞLU
faiq_qismetoglu@box.az

POLAD QASIMOV SUZ YEDDİ GÜN

... Onunla ötən əsrin 80-ci illərində tanış olmuşdum. "Kirpi" jurnalına bir yazı aparmışdım və o yazını da rəhmətlik Rüfət Əhmədzadə bəyənmişdi. Ancaq bəyənməyinə baxmayaraq, dedi ki, qoy Polad müəllim də bir baxsın, fikrini söyləsin. Düyməni basdı, otağa son dərəcə nurlu, ağayana və işıqlı bir insan daxil oldu.

- Tanış ol, bu Polad Qasimovdur, - deyərək Rüfət Əhmədzadə bizi tanış elədi.

O, Polad müəllimə bir daha mənim barəmdə əlavə məlumat verdi. Dedi ki, bu cavan oğlanda nəse maraqlı bir istedad var. Yazısına baxarsan, məsləhət bilsən çapa hazırlayarsan. Polad müəllim də diqqətlə mənə baxdı və dilləndi:

- Bir həftədən sonra mənə bir dəyərən!

Elə oldu ki, bir həftə iki həftəyə çevrildi və iki həftədən sonra Polad müəllimin yanına getdim. İçəri daxil olanda özünəməxsus yüksək bir mədəniyyətlə ayağa qalxdı və verdiyim salamı ürəkdən aldı. Sonra da dedi ki, yazdığın felyeton çox xoşuma gəldi. Artıq onu çapa hazırlamışam, bu nömrə jurnalda dərc olunacaq. Əllərini saçlarına aparıb onu geriyyə daradı:

-Yazın barədə Rüfət müəllimə də demişəm. Demişəm ki, bu adam istedadlı gəncdir. Ondan gələcəkdə istifadə etmək lazımdır.

"Kirpi" jurnalının çapdan çıxmış yeni nömrəsini böyük sevincle aldım. Gözlərim öz yazımı axtarırdı. "Susmaq qızıldır" yazısını görəndə gözlərim işıq gəldi. Sevincimdən fərəhləndim. Zarafat deyildi, 70-ci illərdə felyetonun çap olunsun və sən də ona sevinməyəsən.

Bizim Polad müəllimlə yoldaşlığımız, dostluğumuz, ünsiyyətimiz o vaxtdan yarandı. Nə az, nə çox Polad Qasimovun köməkliliyi ilə ona yaxın felyetonum "Kirpi" jurnalında çap olundu. Hətta mənə "Kirpi"də işə götürmək də istəyirdilər...

O vaxtlar "Kirpi" jurnalında işləmək hər jurnalistə nəşib olan xoşbəxtlik deyildi. Orda çalışanların içərisində Polad Qasimov başqalarından seçilirdi; həm istedadı, həm sadəliyi, həm də ağayanalığıyla. Orda elə adamlar vardı ki, salam verəndə heç adamın salamını belə almaq istəmirdi. Elə bil ki, alçaq dağları bu yaratmışdı, yerə-göyə sığmırdı. Tay bilmirdi ki, Allah-Təalanın da özündən razı, yekəxana adamlardan xoşu gəlir. Heç Polad Qasimovun da bu yekəxana, özündən razı adamlardan xoşu gəlməzdi. Özü sadə və səmimi olduğuna görə də həmişə ətrafında belə insanları görmək istəyərdi.

... Onun ən yaxın dostlarından biri bizim də yaxın dostumuz və qardaşımız olan Əbülfət Mədətoğlu idi. Hər səhər onlar 1-ci mərtəbədə çay içən gөрərdim. Və bir neçə dəfə də Polad müəllimin təkidlərindən sonra mən də əyləşib onlarla bir stəkan çay içərdim. Bir dəfə elə oldu ki, pul vermək istədim, onda da Anara dedi ki, Faiq müəllimin pulunu götürmə, geri qaytar! Onların sıxıntısı, ehtiyacı çoxdur. Və bir də ki, heç kəs mən əyləşdiyim stolda pul verə bilməz.

Polad müəllimin dünya boyda ürəyi, dağ boyda səbri və bir də heç kimə bənzəməyən səmimiyyəti vardı. Bunu tək mən demirəm. Onu tanıyanların hamısı deyir. Bu da təsadüfi deyildi. Çünki Polad Qasimov Gədəbəydə bütün Azərbaycanda tanınan və sevilən bir ziyalının ocağında dünyaya gəlmişdi və Polad müəllim heç vaxt haram çörəklə böyüməmişdi və heç vaxt da haram çörək yeməmişdi.

... O, başqa dünyanın adamı idi. Dünyaya kişi ocağında gəlmişdi, kişi ocağında yaşamışdı və kişi kimi də ömür sürmüşdü! Elə kişi kimi də bizi tərk elədi. Ona bir dəfə xahiş elmişdim, heç kimin eləyə bilmədiyini işi aşırırmışdı. Və mən də çalışırdım ki, bu yaxşılığın müqabilində nəse onun əvəzini qaytarım. Heç olmasa ən azından bir dəfə oturub çörək kəsək. Elə hər dəfə də deyirdi ki, darıxma, sən, Əbülfət, mən qudamın yeməxanasında əyləşərik və bir tike çörək kəsərik. Hətta bir dəfə də nə illah elədim ki, heç olmasa mən borcumu yeni ilə qədər qaytaram. Yenə özünəməxsus bir ağayanalıq və mərdliklə dilləndi:

- Darıxma, may ayında 75 yaşım tamam olur. Bax, onda bir yerdə əyləşib ötən günləri yada salarıq...

... Onun dediği günü biz bir yerdə qeyd eləyə bilmədik... biz bir yerdə əyləşib onun sağlığına bədə qaldıra bilmədik... biz bir yerdə əyləşib sevincimizi, fərəhimizi, içimizdə olan nə varsa onu bölüşə və paylaşa bilmədik... Mənim üçün bu çox ağır oldu. Və elə bilirəm ki, Polad Qasimovun mənim boynumda çox böyük bir yükü var. Ən azından ona görə ki, onun elədiyini yaxşılığın min də birini qaytara bilmədim. Və bir də mənə o təsəlli olur ki, Polad müəllim elədiyini yaxşılıq müqabilində heç kəsdən, heç kimdən onun əvəzini, qarşılığını ummazdı. Elə ona görə də o, Polad Qasimov idi.

Mən bu yazını qələmə almışdan üç-dörd saat əvvəl metroda şair Qələndər Xaçınçaylı ilə rastlaşdım. O da Polad

müəllimin dünyasını dəyişməsinə çox kədərənmişdi. Və bir yaxşılığını yada saldı: "Cibimdə pulum yox idi, Ağdama yasa getmək istəyirdim. Elə oldu ki, bir dəfə Polad müəllimlə rastlaşdım, məni otağına dəvət elədi. Gördü ki, əhvalım çox pisdi. Hadisəni ona danışdım, əlini cibinə saldı və zorla mənə yüz manat pul verdi. Dedi ki, get yası yola ver, heç bir qəm eləmə".

Bax, Polad müəllimi bütün yazarlar, jurnalistlər belə mərd insan kimi tanıyıb. O, Azərbaycan jurnalistikasının tam məsuliyyətlə deyə bilərəm ki, barmaqla sayılacaq şəxslərindəndir.

Müxbirlikdən baş redaktor vəzifəsinə qədər yüksəlib. 60 ilə yaxın Azərbaycan mətbuatında külüng çalıb, yazı yazıb, imzasını tanıtırdı və uzun müddət "Kirpi" jurnalının baş redaktoru vəzifəsində işləyib. Müxbir olanda özünü necə sadə və səmimi aparıbsa, baş redaktor vəzifəsində çalışanda da o sadəliyini qoruyub saxlayıb. Əməkdaşlarına redaktor kimi yox, öz doğma övladları kimi yanaşıb.

Rəhmətlik Vaqif Cəfərlinin Polad müəllim haqqında dediği bu sözlər bu gün də qulağımda səslənir: "Polad müəllim mənim dədəm idi. Cibimdə pulum olmayanda, sıxıntı içində yaşayanda həmişə onu axtarırdım və ona belə bağlayırdım. Qayıdanda da balalarım görürdü ki, cibimdə pulum var, bazarlıq eləmişəm, evə əli dolu gəlmişəm. Bunu görəndə balalarımın gözüne işıq gəlirdi."

Polad Qasimov "Əməkdar mədəniyyət işçisi" fəxri adına layiq görülmüşdü. Polad Qasimov sözün həqiqi mənasında təpədən dırnağa qədər ziyalı, işıqlı, nurlu bir kişi idi... Polad Qasimov murdar suya qoyulub içilməli bir adam idi. Çünki murdar su da Polad Qasimovun simasında saflaşır, durulaşır... Polad Qasimov Allah çox yaxın və doğma bir insan idi. Çünki o Allahını sevirdi, haqqı, ədaləti, mərdliyi, kişiliyi və ən nəhayət səmimiyyəti hər

şeydən üstün tutardı... Və Polad Qasimov bir tikə çörəyini də dörd-beş yerə bölən kişilərdən idi!..

Yas məclisində onun övladlarını gördüm. Yas məclisində onun qardaşı, istedadlı şair-publisist, heç kimə əyilməyən, ləyaqətini və şəxsiyyətini bütün varlıqlardan üstün tutan Dəmir Gədəbəyliyi gördüm. O Dəmir Gədəbəyli ki, tələbə vaxtı bizlərə dədəlik, atalıq, qardaşlıq eləmişdi... O Dəmir Gədəbəyli ki, bizə görə həmişə yuxarılar tərəfindən sıxılırdı... Nə var, nə var, tələbə-jurnalistlərə o həddindən çox qonorar yazırdı. Dəmir Gədəbəyli həmişə deyirdi ki, tələbəyə qayğı göstərirlər, nəvaziş göstərirlər, cibinə pul qoyarlar.

Hətta o, Təfəkkür Universitetində dekan vəzifəsində çalışanda belə tələbələrə görə çoxları ilə davaya qalxıb və heç kimdən pul almayacağını bildirib. Deyib ki, mən tələbədən pul yığa bilmərəm. Tələbənin cibinə pul qoymaq lazımdı. Ona görə öz ərizisi ilə dekan vəzifəsindən çıxıb. O, filologiya elmləri doktoru, gözəl şair, gözəl publisistdir.

Sözümün canı odur ki, qardaş itkisi bu səbrli və dözümlü adamın belini əymişdi. Mən də bilirəm ki, qardaş itirmək nə deməkdir. Mən də qardaşımı 48 yaşında itirmişəm. İstəyir qardaşın 48-i yaşı olsun, istəyir 108 yaşı. Fərqi yoxdur, hər ikisi böyük dərddir və hər ikisi qardaş itkisidir!

Bilmirəm, Polad Qasimovsuz bu yeddi günü onun doğmaları necə yaşayıblar. Amma bir onu bilirəm ki, mənim gözümdən qarşısında Əbülfət Mədətoğlu, Mahir Baratoğlu və onu sevən, dostluq edən, hər gün çörək kəsən insanlar indi 1-ci mərtəbəyə yeməxanaya düşüb çörək yemək istəmirlər. Çünki onların gözləri Polad müəllimi axtarır! Elə mənim də gözümdə Polad müəllimi axtarır! İndi bu təmiz, gözəl insan göy üzündə Allahın dərğahındadır. Göy üzündə Allahın dərğahında olmaq hər kişiye nəşib olan xoşbəxtlik deyil. Polad müəllim bu dünyada özünə yaxşılıqdan böyük abidə qurmuşdu. İndi isə Allahın dərğahında o rahatca uyuyur və əbədi ömrünü yaşayır.

Bu dünyadakı ömür müvəqqəti ömürdü. Amma əsl xoşbəxtlik odur ki, Allahın dərğahında əbədi ömür qazanasan və heç vaxt ölməyəsən. Polad müəllim də heç vaxt ölməyib və həmişə də onu tanıyanların, sevnələrin qəlbində gün işığı kimi yaşayacaq. Onun özü olmasa da, yaxşılıqları, xatirələri bizimlə olacaq, ürəyimizi, qəlbimizi isidəcək...